

„naar der ikke er tilspøjet ham Saar eller anden Skade“. Efter § 203 derimod er Paatalen offentlig, hvis der tilspøies den paagjældende Overfaldne et Saar, men nu tror jeg ikke, at der kan være Spørgsmaal om, at der mange Gange kan falde Rister, saa der flyder Blod, saa der bliver Saar, men hvor Bryglene dog ere af en mindre intensiv Bestaafenhed end ved andre Leiligheder, hvor man ikke netop slaar Hul. Det kan let stille sig saaledes, at det Tilfælde, som paatales efter § 203, altsaa af det Offentlige, i Virkeligheden neppe har en saa stærk og strafværdig Karakter som andre, hvor man kan sige, at der ikke netop er blevet slaet Saar. Der kunde fremdrages ikke saa andre Exempler fra Straffeloven, hvor ligeledes Tilfældets objektive Bestaafenhed er afgjørende for, om Paatalen skal være offentlig eller privat. Dersom altsaa den høitærede Justitsminister overhovedet finder sig foranlediget til at fremsætte noget Lovforslag i Anledning af den Forespørgsel, som her idag er fremkommen, saa tillader jeg mig at udtale som min Mening, at Straffelovens Paataleregler i det Hele turde trænge til en Revision, der maaste — derom tør jeg ikke udtale mig nærmere — passende kunde foretages ved samme Leilighed. Der er sikkert flere andre Tilfælde, hvor en Revision er lige saa fornøden som den, der idag er bleven bragt paa Bane af den ærede Forespørger.

Ninestad: Til den sidste Bemærkning af den ærede sidste Taler kan jeg for saa vidt gjerne slutte mig. Det er ganske vist, at, efter at Straffeloven har virket i saa mange Aar, synes Mange, at der er adskillige Punkter, hvor man kunde ønske en Forandring, og som vistnok vilde blive forandrede, hvis Loven foresaa til en almindelig Revision, og jeg kan ogsaa være enig i, at der med Hensyn til selve Paatalereglen kan være Tilfælde, hvor man i alt Fald i det mindre Grad end ved det, som den ærede Forespørger har bragt paa Bane, savner Afgang til at faae Sagen offentlig undersøgt og offentlig paatalet. Jeg sigter blandt Andet til det Forhold, der omhandles i § 296, nemlig de forskellige Afdælgelser og Bestadigelser af fremmed Eiendom, som jo kun ere Gjenstand for offentlig Paatale, naar de have medført Forskyrrelser af den offentlige Fred, Noget, som navnlig, hvad hemmelige Bestadigelser angaar, i og for sig er en Urimelighed og ogsaa praktisk viser sig at være meget uheldigt. Hvad særlig det foreliggende Spørgsmaal angaar, som er veist af den ærede Forespørger, kan jeg godt være enig i, at det vilde være hensigtsmæssigt, at der blev givet Afgang for det Offentlige, selv om Bolden ikke har naaet en høiere Grad end den, Straffelovens § 200 omhandler, til at kunne forfølge Sagen ved offentlig Foranstaltning, navnlig naar det, som den høitærede Justitsminister forudsatte, begrænses til Overfald paa offentlig Gade eller Vej; om dertil

maatte komme paa offentligt Sted f. Ex. Værtshusordener, vil jeg henstille. Den ærede Forespørger havde vistnok fuldkommen Ret i, at den Betragtning, som ligger til Grund for, at Eiendomsindgreb, som ere udsørte i vindesyg Hensigt, ere Gjenstand for offentlig Paatale, men derimod de mindre Voldsagjæringer ikke ere det, at nemlig Eiendomsindgreb i vindesyg Hensigt kunne være rettede ligesaa vel mod den ene som mod den anden og saaledes angribe hele Samfundet, medens Voldsagjæringer ere rent personlige, grundede i individuelle og særlige Forhold — ikke ganske holder Stik, men at der er indtruffet en saadan Tilstand, hvor der gives Folk, og mange Folk, der ligesaa bestemt ere almindelige Voldsmænd, som man har almindelig Tyve, Folk med Disposition ikke til at være vilde overfor den enkelte Person og til at udøve Vold mod ham, men derimod til at øve Vold i Almindelighed. Det er Noget, der er kommet ind i vore Forhold, saaledes som det er kommet i de fleste europæiske Lande i Løbet af de sidste 10 Aar. Jeg tror, at man meget tydelig kan efterspore Begyndelsen dertil, det er en af Kommunens Eftervirkninger. Det kan ikke negtes, at man ogsaa her i Landet mærker tydelige Spor til denne helt forandrede Tone og en langt større Tendens til voldsom Optraeden, end man gjorde tidligere. Det er Noget, der er flet, som de statistiske Oplysninger, der bleve fremdragne, viste, netop i Liden fra 1871 til nu, og det er Noget, som vore særlige Forhold ingenlunde have været egnede til at trænge tilbage, paa ingen Maade. Der har i samtlige vore Forhold ligget Momenter, der yderligere kunne siges at virke stimulerende paa et saadant Sindelag og en saadan Optraeden. Jeg vil derfor slet ikke beskride, at der kan være nogen Anledning til at søge en saadan Forandring i Lovgivningen, som den ærede Forespørger attraaede. Det ærede Medlem streifede imidlertid ind paa andre Voldsagjæringer end disse mindste, som afhandles i § 200, og kom derved, om ikke just til at gjøre sig til Talsmand for, saa dog til at omtale den Stemning, som jeg ganske vist fra mange Sider har erfaret er tilstede hos Publikum med Hensyn til Domstolenes Anvendelse af Straffelovbestemmelserne paa de høiere Voldsagjæringer. Det er Noget, man ganske vist, ikke kan være blind for, at der er kommet en vis urolig Stemning i Publikum overfor disse større Voldsagjæringer, Voldsagjæringer af mere betydelig Natur. Man mener, at de Straffe, der anvendes af Domstolene, ikke ere tilstrækkelige, og at Domstolene meget feile ved Anvendelsen af Loven ved at vælge de mildere Straffesatser. Det er ganske vist, at forsaavidt disse Klager, som saaledes fra Publikums Side høres, ere begrundede, saa kan man ikke sige, at Feilen skulde være at søge i Straffeloven. Straffelovens Straffesatser forekomme mig i disse Forhold i Reglen at være til-